

Sygn. akt I CSK 1267/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 9 czerwca 2022 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 17 czerwca 2021 r., sygn. akt I ACa 458/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „Sąd Apelacyjny dopuścił się uchybień w zakresie stosowania prawa materialnego i procesowego, które w sposób oczywisty determinują kształt zapadłego wyroku i *prima facie* czynią skargę kasacyjną oczywiście zasadną. Pomimo przeprowadzonej już kontroli orzeczenia Sądu Apelacyjnego przez Sąd Najwyższy, co skutkowało uchynieniem zaskarżonego orzeczenia, Sąd Apelacyjny nie zrealizował wytycznych w zakresie oczywistych uchybień postępowania dowodowego w I i II instancji, jak również podważył wiążącą wykładnię dokonaną na gruncie przedmiotowej sprawy przez Sąd Najwyższy w zakresie ustawy o przeciwdziałaniu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, Prawa bankowego oraz postanowień umowy i OWU wiążących strony”. Dalszy wywód pozwanego łączył wątki uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, gdy tymczasem na etapie przedsądu Sąd Najwyższy, tak ze względu na cel przedsądu, jak i właściwy dla niego skład sądu, nie dokonuje badania podstaw skargi kasacyjnej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, które skarżący identyfikuje jako rażące i gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Oczywiście jest bowiem to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący, który powołuje się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., musi zatem w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy, oraz że takie oczywiste naruszenie przepisów wpłynęło na wynik sprawy.

Argumentacja przytoczona przez pozwanego nie wskazuje ani na to, żeby Sąd Apelacyjny nie zastosował się do wykładni prawa, której Sąd Najwyższy

dokonał w niniejszej sprawie w wyroku z 21 stycznia 2021 r., III CSK 80/20, ani nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów wymienionych w ramach podstaw skargi, na które skarżący zapewne zamierzał wskazać też we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący błędnie zakłada, jakoby Sąd Najwyższy w jakiejkolwiek rozstrzyganej sprawie mógł dokonać wiążących „wskazań i wytycznych”. Należy do niego bowiem wyłącznie dokonywanie wykładni prawa, a tym, co wiąże zarówno sąd, którego orzeczenie zostało uchylone z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, jak Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu kolejnej skargi kasacyjnej wniesionej w tej samej sprawie, jest wykładania prawa (art. 398²⁰ k.p.c.).

Gdy chodzi o podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, to Sąd Najwyższy w wyroku z 21 stycznia 2021 r., III CSK 80/20 (co wynika także z cytowanego przez pozwanego fragmentu uzasadnienia) wskazał, że Sądy *meriti* nie przeprowadziły żadnych dowodów ani żadnych wywodów, co do tego, czy pozwany korzystał z objętych blokadą i zabezpieczeniem środków finansowych na rachunku powódki. Rozpoznając sprawę ponownie, Sąd Apelacyjny przytoczył te ustalenia Sądu Okręgowego, które przyjmuje za własne oraz stanowczo stwierdził, że pozwany posiadał środki powódki zapisane na jej rachunku przez czas trwania jego blokady i zabezpieczeń. Sąd Apelacyjny w rozbudowanym wywodzie prawnym wyjaśnił, z jakiego powodu i w jakim zakresie konstrukcja umowy rachunku bankowego oraz charakterystyka pieniądza zapisywanego na rachunku bankowym, także zablokowanym, pozwalała pozwanemu na korzystanie ze środków powódki. Trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, że to pozwanego obciążał dowód, iż ze środkami zapisanymi na rachunku powódki postąpił inaczej w okresie trwania blokady niż ze wszystkimi innymi środkami ulokowanymi na prowadzonych przez siebie rachunkach (np. przechowywał w sejfie).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

[SOP]

r.g.